

vogel werd 20, 21, 22 en 26 augustus 1955 door verschillende waarnemers gezien bij het Biologisch Station. De schrijvers vermelden in hun artikel o.a.: „Het liedje was kort en nogal eentonig. Het duurde telkens een tot twee seconden en bestond uit een aantal korte snel achter elkaar geuite, ongeveer even hoge tonen die scherp van klank waren en duidelijk van elkaar te onderscheiden. Het deed opvallend veel denken aan de zang van de Grauwe Gors maar de tonen werden duidelijk afzonderlijk geaccentueerd.”

Bovenstaande mededeling overtuigde ons, dat de door ons waargenomen en gehoorde vogel een Krekkelzanger is geweest. Zou het zo kunnen zijn, dat dit van de normale zang afwijkende geluid alleen wordt geproduceerd door zwervende exemplaren buiten de broedtijd?

De heer M. Tekke was zo vriendelijk ons te wijzen op enige mededelingen over de zang van de Krekkelzanger in Brehms Tierleben en Naumann, Naturgeschichte der Vögel Mitteleuropas. Wij laten deze aanhalingen hierna volgen.

In Brehms Tierleben, A. Brehm, Die Vögel, deel 4 p. 79, staat:

„Er wird von Zeit zu Zeit durch den abgerissenen, schnarrenden Lockton unterbrochen und erinnert in gewisser Beziehung an den Anfang des Goldammergesanges.”

Wurde er gestört, so beginnt er . . . kurze, durch Pausen unterbrochene Strophen zu trillern, . . . Dem Schwirren lässt er, wie seine Verwandten auch, ein eigentümliches Gurgeln, Glucksen, Murksen vorausgehen, namentlich wenn er gestört wurde. Oft aber will auch sein Gesang nicht recht in Gang kommen; er räuspert und gurgelt, hält plötzlich inne und schwirrt gar nicht oder lässt nur einen einzigen Triller vernehmen.”

Bij Naumann, Naturgeschichte der Vögel Mitteleuropas, Band II p. 24, lezen wij:

„Auch habe ich eine besondere Ähnlichkeit mit diesem Gesange und den Tönen gefunden, die man hervorbringt, wenn man ein längliches Stückchen Eisen an einem Ende lose zwischen zwei Fingern hält und das andere Ende des Eisens auf einem schnell umgedrehten Schleifstein locker aufliegen lässt; hierdurch bringt man ein einförmiges Geklimper hervor, was, wenn das Eisen den Ton hat, jenem Gesange recht ähnlich ist.”

(Geklimper betekent metaalachtig gerammel, slecht pianospel.) Het experiment met het stukje ijzer zou de gelijkenis met het metaalachtige Grauwe Gorzenliedje (rinkelende sleutelbos) kunnen verklaren.

CNA: bevestigde waarneming

SUMMARY

New record of the River Warbler

On July 19th, 1969 a River Warbler was seen in the new Polder Oostelijk Flevoland. This is seventh record for the Netherlands.

N. Marra
N. Marra Jr.
J. M. Marra

NIEUWE WAARNEMINGEN VAN CETTII'S ZANGER (Cettia cetti)

LIMBURG

Op 15 mei 1969 was ik met J. Koeling in het Kathagerbroek, een moerasgebied onder de gemeente Nuth. Wij hoorden daar een ongewone zang, die

ik na aandachtig luisteren herkende als die van Cetti's Zanger, welke soort ik kende uit de Camargue. Nog dezelfde dag werd het geluid op de band opgenomen door W. Bult en J. Conen; nadien is de vogel door tal van Limburgse ornithologen gehoord tot 6 juni 1969. Hieronder volgt het verslag dat H. Bult schreef n.a.v. zijn bezoek.

W. de Veen

Terrein: Een moeras, bijna ontoegankelijk. Overal bosjes en struikgewas, daartussen open water, Veel dode en omgevallen bomen. Aan de noord- en oostzijde een bosrand, met tamelijk dicht struweel. Aan de zuidzijde stroomt de Geleenbeek.

Geluid: Dit was het meest opvallende van de vogel; de zang was de gehele dag — zij het met tussenpozen van een tot twee minuten — hoorbaar. Het klonk min of meer als „tsjiet-tjieterrowiedie-iet”. Eerst dus een losse roep, dan een felle explosie van heldere welluidende tonen. Het was op vrij grote afstand nog goed herkenbaar. 's Morgens zong de vogel het meest.

Gedrag: De vogel hield zich meestal zeer verborgen, maar met enige moeite was hij toch wel voor de kijker te krijgen; dit laatste was ook mogelijk, omdat de vogel een voorkeur had voor een bepaald bosje, waar hij regelmatig terugkwam. Soms nam ik hem tot op 5 m afstand waar, nu eens een flits, dan weer enkele minuten. Hij hield zich meestal op in dicht struikgewas, vaak laag bij de grond (water). Ook kwam hij wel hoger, doch nooit hoger dan 3 m. Bij het zingen zat hij soms vertikaal als een Nachtegaal, vaak ook zeer voorovergebogen. De vlucht was rechtlignig, vrijwel altijd zo laag mogelijk; hij gedroeg zich niet als een broedvogel.

Kenmerken: zanger in het riet. Grootte ongeveer als van Zwartkop (daarmee wel eens in één beeld gezien). Op de afbeelding in de „Vogelgids” leek hij me altijd — wat de grootte betreft — tussen een Kleine Karekiet en b.v. Fitis in te staan. Bovenkop, nek, rug vleugeldekveren en bovenstaart waren donkerroestbruin. Een duidelijk vuilwitte wenkbrauwstreep. Keel, borst en buik: grijsbruin; borst en keel iets lichter dan de rest. Staart was enigszins afgerond en werd geregeld op en neer bewogen, als bij een kwikstaart. Pootkleur leek tamelijk licht (hiervan ben ik niet zeker). De soort en vooral de onmiskenbare zang was mij reeds zeer goed bekend uit het buitenland.

CNA: bevestigde waarneming

NOORD-BRABANT

Op 3 mei 1969 werd een exemplaar zingend waargenomen door G. van Mierlo en A. Tillemans in „De Hoort” onder Budel; op 8 mei 1969 ook door H. Lehaen en A. Beijck en op 29 juni 1969 door J. Swaab.

CNA: bevestigde waarneming